

Γράφει ο **Μιχάλης Ρίζος** *

Τα τελευταία χρόνια, στην ευρωπαϊκή κυρίως αριστερή φιλολογία, είχε ιδιαίτερη επίδραση η αντίληψη της «πληθυντικής αριστεράς». Στη χώρα μας πήρε την έκφραση της «παναριστεράς» ή του «αριστερού μετώπου» ή πιο απλά της «ενωμένης αριστεράς» που πρέπει να κυβερνήσει. Η αντίληψη αυτή κυριάρχησε την περίοδο των πλατειών και του ανοδικού ρεύματος του ΣΥΡΙΖΑ και αποτέλεσε έναν από τους καθοριστικούς παράγοντες για την ένταξη, τη συμπόρευση ή/και την ενσωμάτωση οργανώσεων και ρευμάτων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στο αστικό, ευρωμνημονιακό ρεύμα του ΣΥΡΙΖΑ.

Η άποψη αυτή επανέρχεται και διαχέεται στον κόσμο της Αριστεράς πριν τις εκλογές της 26/5, όχι από τον Τσίπρα (τώρα η συντηρητική του μετατόπιση, τον αναγκάζει να ρίχνει τη γραμμή του «πληθυντικού αντιδεξιού προοδευτισμού») αλλά από τις ίδιες δυνάμεις (τις αντιμνημονιακές!) που πλάσαραν ανάλογη πρόταση την τετραετία 2011-2015. Τώρα μάλιστα δεν έρχεται ως κυβερνητική πρόταση (θα ήταν γελοίο) αλλά ως πρόταση αντιπολίτευσης. Στη δεξιά της εκδοχή παίρνει τη μορφή του δημοκρατικού, πατριωτικού, αντιμνημονιακού μετώπου (θέση ΛΑΕ), που όχι μόνο υποβαθμίζει τις ευθύνες της αστικής τάξης ως υπεύθυνους για τα μνημόνια και τον κοινωνικό ακρωτηριασμό των δικαιωμάτων, αλλά φλερτάρει με τα εθνικά στερεότυπα της “διαρκώς αμυνόμενης πατρίδας” (βλ. στάση απέναντι στη συμφωνία των Πρεσπών και τα εθνικιστικά συλλαλητήρια). Η λογική της παραγωγικής ανασυγκρότησης οδηγεί τελικά στην επιδίωξη συμμαχιών με ριγμένα τμήματα της αστικής τάξης για έναν άλλο «επενδυτικό καταμερισμό δυνάμεων» σε συμμαχία με ιμπεριαλιστικά κέντρα (πχ Ρωσία), μέσα από νομισματικές, φορολογικές (κίνητρα «ανάπτυξης») και αναδιανεμητικές παρεμβάσεις, που δεν έχουν αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα.

Στην αριστερή της εκδοχή εκφράζεται με την πρόταση «μετώπου ισχυρής αντιπολίτευσης», όπου με βάση το ελάχιστο κοινό αντιμνημονιακό πρόγραμμα αντίστασης θα «υπερασπίζει κοινωνικά δικαιώματα απέναντι στους επιχειρηματίες», θα έχει μέτωπο στην «ακροδεξιά, τον εθνικισμό και τον ρατσισμό» και ... μέχρι εκεί. Η ρήξη με τα κέρδη, η έξοδος από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, η ανατροπή των μνημονιακών νόμων και η επιστροφή των κλεμμένων, η διαγραφή του χρέους και οι εθνικοποιήσεις προφανώς δεν είναι της ώρας, δεν είναι για τις εκλογές.

Και οι δύο εκδοχές στο δια ταύτα καλούν σε «πληθυντική ψήφο», σε «θετική στήριξη ψηφοδελτίων από όλο σχεδόν το φάσμα “ρεφορμιστικής” ή “αντικαπιταλιστικής” αναφοράς»! Με αυτή τη λογική μπορεί να καλεί σε ψήφο σε ένα ψηφοδέλτιο του ΚΚΕ σε ένα δήμο, μιας κίνησης αντικαπιταλιστικής αριστεράς με κορμό την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε κάποια/ες περιφέρειες, ΛΑΕ στις ευρωεκλογές ή/και αντίστροφα.

Πάλι η ενιαία πολιτική πρόταση, η ενότητα αντικαπιταλιστικής τακτικής ανατροπής και στρατηγικής

κομμουνιστικής απελευθέρωσης διασπάται, εκφυλίζεται, απωθείται στο ακαθόριστο μέλλον. Πάλι ο τακτικισμός της εκλογικής ενότητας χυλού ή της πολυδιασπασμένης ψήφου «αριστερής χαλαρότητας». Όπως και στους αγώνες, στην πολιτική πάλη έτσι και στις εκλογές η αντικαπιταλιστική, αντιΕΕ ανατροπή εξοβελίζεται.

Έτσι, μαζί με την ψήφο διαμαρτυρίας στο «κομματικό» ΚΚΕ, που τώρα τελευταία όλο και «πλαταίνει» τα ανοίγματά του στον εθνικό κορμό (στάση απέναντι στις Πρέσπες, στο προσφυγικό, απαξίωση πολιτικής τακτικής ανατροπής) έχουμε την «μετωπική» παναριστερή ψήφο, με την ίδια κατά βάση πολιτική αφετηρία.

Με αυτές τις λογικές όμως, όπως κατ' επανάληψη έχει δείξει και η πρόσφατη ιστορία του κινήματος και της αριστεράς ΟΧΙ ισχυρή αντιπολίτευση στην αστική επίθεση δεν κάνεις, αλλά κινδυνεύεις να (ξανα)ενσωματωθείς στο νέο ΣΥΡΙΖΑίκο, φιλο ΕΕ «αντιμνημονιακό, αντιδεξιό αγώνα», που σύντομα «θα ξαναπέσει στην πιάτσα».

Γι' αυτό ψήφο στην αντικαπιταλιστική Αριστερά παντού και στις τρεις κάλπες!

Για συνολική – και όχι μεσοβέζικη – σύγκρουση με τα μνημόνια, τους επιχειρηματίες, την ΕΕ, το ΣΥΡΙΖΑ και τη δεξιά αντιπολίτευση.

Για μια μετωπική, αντιΕΕ Αριστερά, που θα προτάσσει την αναγκαιότητα και δυνατότητα της αποδέσμευσης από την Ε.Ε., από θέσεις εργατικές λαϊκές, με διεθνιστική λογική για τη συνεργασία των λαών κόντρα στις αστικές τάξεις.

Αριστερά διεθνιστική, αντιπολεμική και αντιιμπεριαλιστική, με ανειρήνευτο μέτωπο στον φασισμό, τον εθνικισμό και τον ρατσισμό, ειδικά σήμερα που η κρίση της αστικής πολιτικής εκκολάπτει ξανά το αυγό του φιδιού και όχι «ουρά» των μακεδονομάχων και των τουρκοφάγων.

Αριστερά που θα συμβάλλει στην ταξική ανασυγκρότηση και αντεπίθεση του κινήματος, στην προώθηση της συλλογικότητας του οργανωμένου λαού, με ενωτική τακτική συσπείρωσης κάθε μαχόμενης δύναμης και όχι με λογικές ελέγχου και κομματικής ή εκλογικής εκμετάλλευσης.

Αριστερά με στρατηγική απάντηση στον σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό, για την εργατική επανάσταση και την κομμουνιστική απελευθέρωση.

Μιχάλης Ρίζος

Πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων στο νοσοκομείο Αττικών και υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος με την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αθήνα / Ανταρσία σε κυβέρνηση-κεφάλαιο-ΕΕ